

Jan van Ruusbroeccollege, Brussel

Bejaarden je komt ze overal tegen. Is het nu je oma of opa, je vriendelijke buurvrouw of gewoon een oud vrouwtje in de supermarkt. Daarom beschouw ik deze stage niet als een eerste contact met bejaarden, maar eerder als een mogelijkheid om hun leven vanuit een ander standpunt te bekijken. Wie zijn ze eigenlijk, wat doen ze en hoe verschilt hun dagelijks leven en denken van dat van ons.

Sinds enkele jaar wordt verwacht van de zesdejaars om buiten intellectuele ervaring ook sociale ervaring op te doen buiten de school. Eerst leek me dit een vrij nutteloze bezigheid, waar enorm veel tijd in zou kruipen, tijd die we eigenlijk al niet meer hadden door schoolwerk. Toch leidt het sms-project ongetwijfeld tot een verrijking van onze persoonlijkheid. Samen met mijn partner besloot ik het avontuur aan te gaan en door onze queeste naar nieuwe ervaringen en onze gebetenheid naar nieuw sociaal contact zijn we bij een van de actiefste bejaarde van het rusthuis terechtgekomen.

In het begin was er wel sprake van een beetje stress, je weet niet wie je bejaarde is, is het een man een vrouw? Is deze persoon gelukkig in het rusthuis, zal hij of zij veel te vertellen hebben? Maar die stress werd een beetje terug gedrongen door de zeer vriendelijke directeur van het rusthuis. Zij hebben ons uitgelegd hoe een normale dag in het rusthuis verloopt en ons een rondleiding geeft.

Via mijn zus wist ik al min of meer wat de sociale stage zou inhouden. Toch is het anders om het echt mee te maken. Op de startdag hebben we onze bejaarde voor het eerst bezocht en ermee gepraat. Mijn eerste indruk was dat ze een beetje afstandelijk was. Alhoewel ze antwoordde op onze vragen, vertelde ze ook niet meer dan dat. Bij ons tweede bezoek zaten we er een beetje onwennig bij want onze bejaarde hilde verschillende keren. Niet dat ze pijn of verdriet of zoiets had, maar ze hilde van blijdschap dat wij terug gekomen waren om haar te bezoeken. Dit raakte me wel, want zo zag je dat ze wel met ons wou praten en ons gezelschap wou hebben. Bij ons derde bezoek liep het zeer vlot. Ze vertelde veel meer.

Van de sociale stage verwachtte ik niet zoveel. Ik zag er echt tegenop. Ik ben al een paar keer in een rusthuis geweest en vond de omgeving nooit echt gezellig. Ik dacht werkelijk dat ik nooit een goed en degelijk gesprek met een bejaarde zou kunnen voeren en dat deze ons al onmiddellijk zou wegsturen. Maar uiteindelijk veranderde mijn visie toen ik het rusthuis binnenstapte.

We waren uiterst gespannen toen we haar kamer voor de eerste keer betraden, maar de spanning verdween onmiddellijk.

De sociale stage is tot nu toe zeer leerrijk geweest en het was zeer aangenaam om kennis te maken met een wereld waarin je nauwelijks mee in contact komt.

Wat me geraakt heeft, was de wens van de bejaarden om uit hun opgesloten leefruimte te ontsnappen. Tijdens een gesprek met onze bejaarde vertelde ze me hoe graag ze naar buiten weg van het rusthuis wou maar dat het personeel haar niet liet gaan. Dat is iets wat me altijd zal bijblijven. We vroegen naar haar verjaardag en dit is wat ze antwoordde: "dat is nog lang hoor, pas in april, maar tegen dan ben ik al lang dood" Ook zei ze dat als ze ooit geestelijk zou aftakelen ze met haar hoofd tegen de muur zou lopen en dat er dan vanaf was. Dit is zeer cru en wij weten vaak niet hoe we daarop moeten reageren. We weten niet wat z al allemaal heeft meegemaakt in haar leven en waarom ze er zo over denkt. Wij hebben geantwoord dat het leven toch ook nog veel mooie kanten heeft, maar het is niet evident om op een gepaste manier te reageren in zo'n situatie

De sociale stage is dus zeker en vast zeer leerrijk en het is volgens mij belangrijk dat het elk jaar opnieuw doorgaat.

Onze bejaarde vertelde ons uitgebreid over haar leven als uitbaatster van een beenhouwerij die ze samen met haar man had grootgebracht, over haar kinderen en kleinkinderen over haar vroegere woonplaats en nog andere talrijke dingen. Wat ook opviel was dat we met haar over alles konden praten. Zo werd een onderwerp als de dood niet uit de weg gegaan. Toen we haar vroegen of ze effectief gelukkig was in het rusthuis antwoordde ze onmiddellijk ja.

Voor we het goed en wel besepte was het opeens half vijf. Ongelooflijk hoe snel de tijd voorbij gevlogen is.

Je leert naar hen luisteren en alleen al het feit dat ze weten dat ze bij jou met alles terecht kunnen geeft hen volgens mij ongelofelijk veel moed. Ze voelen zich niet langer alleen en beseffen dat er echt wel mensen om hen geven. Oudere mensen hebben vaak ook een negatief beeld over de jeugd van tegenwoordig. Door deze sociale stage tonen wij hen dat niet alle jongeren een gebrek hebben aan potentieel en anderen gewoon links laten liggen